

El retorn d'un somriure

Era la dona més bonica que havia vist en tota la meua vida. Rondaria els trenta-cinc anys, i portava un vestit verd que mostrava els seus fins muscles i la seua marcada clavícula. Els seus ulls, color avellana i molt grans, ressaltaven per damunt de tots els seus trets, però encara així era fàcil veure que era la dona més bella de tota l'estança.

La meua vergonya m'impedia apropar-me a ella, no obstant això, vaig reunir la valentia necessària per a saludar-la.

— Hola, bonica. Com t'anomenes? La teua cara em sembla molt familiar — li vaig dir per a iniciar conversació.

Al principi ella pareixia confosa, i em vaig penedir de la meua decisió.

Segur que l'havia fet sentir incòmoda, o tenia ja una parella esperant-la a casa.

Si era tan guapa, de segur que estava, almenys, promesa amb algun home important, d'aquests que, a soles amb la seua presència, aconseguen fer somriure a tota una habitació.

Quan jo ja estava a punt de disculpar-me i retirar-me del lloc, ella va canviar la seua cara de sorpresa per un somriure, a primera vista, molt sincer, i es va apropar més a mi.

— M'anomene Isabel, però tothom em diu Issy — em va contestar mentre s'asseia en un dels bancs que hi havia al parc. Jo vaig fer el mateix, ocupant un lloc al seu costat, però sense apropar-me massa.

— Bé, Issy, què fas per ací?

Va dubtar què respondre'm, o això vaig interpretar jo per la cara que va posar. Pareixia debatre's entre contar-me qualsevol mentida banal o confessar la raó de la seua visita a aquest parc que, encara que era poc

concorregut, era preciós, molt bonic i tranquil·litzador. Al final, es va decidir per la segona opció, i va agafar aire abans de contestar, com si fora a contar-me un gran secret.

— Tinc un... una persona molt especial, per dir-ho així, que està patint molt. Té una malaltia que, de moment, no es pot curar, però estem posant molt d'esforç per a buscar medicaments que retarden els efectes d'aquesta.

Ella semblava molt trista, i vaig dubtar entre preguntar-li més del tema que tant la turmentava o deixar-ho estar; al cap i a la fi, no era de la meua incumbència, i no volia pressionar-la més. No sabia com continuar la conversa, perquè pareixia que ella necessitava temps per a pensar. Vaig decidir estar callat fins que ella tornara a parlar. El silenci es va prolongar, aproximadament, uns dos minuts, però l'ambient no era incòmode; al contrari, em trobava molt a gust amb ella, com si la coneguera de tota una vida. Ella pareixia sentir el mateix, perquè va continuar parlant d'aquella malaltia que tant de mal estava fent als seus estimats.

— El més trist és que els símptomes van aparéixer de sobte, sense cap avís, i ens van agafar per sorpresa a tots. El primer episodi va ser fa uns mesos, i pensàvem que era una cosa ocasional. Li començà a passar cada dos mesos, però últimament li passa pràcticament cada dos dies. No sabem què fer, i a voltes ens plantegem tirar la tovalla. Però quan torna a ser ell mateix, i veiem el seu somriure i la característica lluentor dels seus ulls, descartem eixa opció immediatament. És més difícil per a nosaltres que per a ell, diria jo. Unes llàgrimes van amenaçar d'eixir dels seus ulls i, sense saber

per què, vaig tindre el sobtat impuls d'abraçar-la i no deixar-la anar mai. Vaig pensar que estava boig. Acabava de conèixer-la feia uns minuts, per què em sentia així?

Em vaig limitar a envoltar-la amb el meu braç i deixar que ella es recolzara en el meu muscle. Vam romandre així uns minuts fins que ella es va incorporar de nou i em va mirar, mentre continuava desofegant-se.

— Aquest patiment és insofrible. Els seus pares, les seues filles... tots estem patint per ell. Almenys ell no se n'adona i, en certa manera, continua sent feliç. Però els altres... a soles volem que tot torne a la normalitat.

— Filles? — vaig preguntar— Quantes en té?

— Dos, Olívia i Lorena. Tenen set i deu anys, i no comprenen què li passa al seu pare. El major sí que pot raonar-ho més, però Olívia... ho porta fatal i s'enfada molt amb el seu pare. És massa xicoteta per a entendre que ell està patint una malaltia i que en realitat no és així.

L'ànima se'm parteix en dos en escoltar-la. Ha de ser molt dura la situació que estan vivint. Soc conscient que tal vegada no soc qui per a parlar d'aquest tema perquè no conec a Issy prou, però m'atrevisc a dir-li el que em ronda pel cap durant tota la conversa.

— Eixa persona té molta sort de tindre't, Issy; sembles una persona meravellosa.

Ella em dedica un somriure trist, i les llàgrimes tornen a eixir. El seu mòbil comença a sonar, i s'alça, dient que és una trucada molt important.

Parla durant uns minuts, i veig que l'alegria comença a ensenyorir-se del

seu rostre. Torna al banc pràcticament corrent, m'agafa de la mà i m'obliga a alçar-me. Em mira contenta, i em dedica un somriure gegant.

— Anem corrent a l'hospital, amor meu! El doctor creu que ha trobat els medicaments perfectes per a endarrerir-te els efectes de la primera etapa de l'alzheimer! Tornarem a ser una parella feliç i recordaràs a Olívia i a Lorena, tota la teua vida, la teua carrera com a escriptor... Et jure que milloraràs. — em va dir envoltant-me en l'abraç més reconfortant que mai he rebut, mentre, de sobte, tornava a recordar-ho tot.